

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Březen 2020 / 213

Tehdy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. Zástupy žasly a říkaly: „Není to Syn Davidův?“ Když to slyšeli farizeové, řekli: „On nevyhání demony jinak než ve jménu Belzebula, knížete démonů.“ Protože znal jejich smýšlení, řekl jim: „Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát. A vyhání-li satan satana, pak je v sobě rozdvojen; jak tedy bude moci obstát jeho království? Jestliže já vyháním demony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům. Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromáždí, rozptýluje.

(Evangelium podle Matouše 12,22-30)

Milí přátelé,

hlavním tématem postní doby je příprava na Velikonoce. Máme se na ně připravovat v radosti a v horlivé lásce, jak to říká jedna z modliteb před večeří Páně. Ale jedním z témat postní doby je také boj se zlem, se zlými silami.

Bohužel na světě jsou, podle Bible zlo doprovází stvoření už od počátku. Existují různé výklady, proč a jak to je, ale nikdo z nás lidí to neví, ani Ježíš nám to neobjasnil. Zlé síly jsou tady, a to ve „světě“ viditelném i neviditelném, některé zlo je zjevné, jiné skryté. Dříve jsme nevěděli o magnetickém poli, dnes máme např. v kuchyni několik přístrojů, které je využívají. Podobně je to i s neviditelnými věcmi, se skrytým dobrem i zlem, které se někdy a jen pro někoho stanou zjevnými, něčím, co se dá vnímat. Svět neviditelných

obr. Anička Zátorská: Uzdravení posedlého

zlých sil by rozhodně neměl strhnout náš zájem – fascinováni bychom měli být Boží láskou.

Ježíš žil také v tomto světě a v našem myšlenkovém systému, který čerpáme z Bible: i o nás svádějí boj dobré a zlé síly, a je na nás, jak se v darované svobodě znovu a znovu rozhodujeme. Jeden z benefitů společenství církve je v tom, že se zde povzbuzujeme v tom, abychom se rozhodovali pro dobro, protože víme, že jsme jen slabí lidé. Bible říká, že ta rozhodující bitva mezi dobrem a zlem byla vyhrána (správně bychom ale měli říct, že Zlo nikdy nebylo Bohu rovnocenným partnerem a že bylo od počátku světa jasné, že nemůže zvítězit). Nyní ale stále ještě probíhá boj, protože zlo je jako nějaká bestie, která v posledním tažení kope kolem sebe. Přesto bychom neměli náš život proměnit v boj. S lidmi, kteří stále s někým bojují, se nedá žít. Na jednu stranu bychom neměli být jako pštrosi, kteří strkají hlavu do písku a s nikým si nechtějí zadat, aby si to s někým nerozházeli, ani se nemáme stahovat do své ulity, když na nás zadupe někdo, kdo si myslí, že je silnější, ani bychom si neměli nechat „kálet na hlavu“ od někoho, kdo nevnímá, že naše důstojnost je stejně velká jako jeho. Ale na druhou stranu má být naše „mírnost známá všem lidem“, jak to píše apoštol (Fp 4,5), a to proto, že Pán je blízko (tamtéž), a tak nemusíme všechno vyřešit, natož zachránit (=spasit).

Ježíš s realitou zla počítal a mnoho lidí od něj vysvobodil. Byla to součást jeho poslání, jako Boží syn šířil Boží království nejen slovem, ale i znamením, ze kterých bylo zřejmé, že dobro vítězí a nakonec zvítězí. V jeho době nebyly přírodní vědy ani medicína na takové úrovni jako dnes, aby bylo možné určit, jak je člověk nemocen nebo co je důvodem jeho postižení. Lidé za nemocí i postižením obvykle viděli působení zlých sil. Ježíš v tomto (i myšlenkovém) světě žil a sdílel jej s lidmi, nepřicházel s revolučně novým pohledem na to, jak svět funguje (ani nenastolil nové politické uspořádání), ale ukázal nám, jak v něm žít, aby to bylo jako v Božím království, a dával důraz na to, že změna začíná proměnou smýšlení každého jednotlivého člověka. Myslím si, že v dnešní době by Ježíšovo působení vypadalo jinak, možná by mnoho uzdravení přenechal lékařům a zaměřil by se právě na lidi, na jejichž problémy je naše medicína krátká, nebo u nichž neznáme příčinu jejich nemoci či postižení. Odkaz na vysvobození od zlého nám ale také připomíná, že Ježíšovi nešlo jen o tělesné uzdravení člověka, ale také o jeho návrat do společenství, jeho přijetí a uznání druhými i vědomí o přijetí Bohem samotným. Před naším úryvkem už uzdravil Ježíš mnoho lidí, a přikázali jim, aby *ho* nikomu neprozrazovali (verše 15-21) – tedy ne (či nejen) aby nevyprávěli, co se stalo, ale aby *neprozrazovali, že Ježíš je Mesiáš*. Ježíš zřejmě chtěl, aby si na to lidé přišli sami, a ne v souvislosti se zázraky, ale i s jeho zvěstí o Božím království, která pro něj byla tím nejdůležitějším. Evangelista říká, že to bylo proto, aby se splnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izajáše: „*Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. A v jeho jménu bude naděje národů.*“ (verše 18-20, srov. Iz 42,1-4).

K Ježíši přivedli člověka, který byl slepý a němý. Evangelium říká, že tento člověk (tedy ne každý slepý nebo němý člověk!) byl zatížený nebo spoutaný silami zla, byl „posedlý“. Myslím si, že to platilo fyzicky i obrazně: že ten člověk opravdu neviděl a nemluvil

(což vypadá tak, že možná ani neslyšel), ale že za tím bylo i něco závažnějšího než jen tělesné postižení či nemoc. Když je člověk něčím pohlcen, stravován, tak nevidí kolem sebe, neslyší, nemyslí, a tak ani neporozumí druhému člověku.

Evangelista jen napíše, že ho „*Ježíš uzdravil, takže ten němý mluvil i viděl.*“ Žádný popis vymítání zlého ducha, žádný efektní postup, který by zaujal lidi okolo nebo dokonce davy, nic, co by nás fascinovalo. Ale němý mluví a slepý vidí – tělesně i obrazně. Tam, kde Bůh uzdravuje vztahy, můžeme i my díky němu prohlédnout a vidět dobro nebo promluvit tam, kde jsme se báli cokoli říct.

V tomto příběhu jde asi především o Ježíšův rozhovor se zástupy a s farizeji, kteří na něj žárlili a v té době už mu šli „po krku“. Byli pevně přesvědčeni, že Ježíš nemůže být Mesiášem, když dělal věci, které by oni nikdy nedělali (např. uzdravoval v sobotu) a když měl jiný názor a šel jinou cestou víry než oni (nestavěl na horlivém či úzkostlivém dodržování příkazů, ale na intenzivním vztahu k Bohu). Zástupy se ptaly, zda je Ježíš „Syn Davidův“ (tedy Mesiáš, Zachránce), na rozdíl od farizeů neztratily schopnost žasnout, a tak byly otevřené tomu uvěřit, že Ježíš je „ten pravý“. Farizeové nemohli uvěřit tomu, že by Ježíš mohl mít tu zvláštní moc, která přemáhá zlo, od Boha, mysleli si, že pokud působí na zlo, tak jediné pomocí většího zla, že „vyhání čerta ďáblem“. To je vlastně to hlavní: mnohokrát jsme v životě v pokušení osvojit si metody zla, chtít být silnější, zvládnout něco, na co jsme krátkí, třeba jen pro jednou se řídit úslovím „účel světí prostředky“. Ježíš vyhání zlo Božím duchem, tedy láskou.

O vymítání zlého se zřejmě snažili i farizeové a jejich žáci. Ježíš se nevymezuje vůči druhým, ale klade farizeům otázku, která nutí k hlubšímu přemýšlení. A ubezpečuje všechny, že demony vyhání Duchem Božím, a že mohou být u toho, když přichází Boží království, vládá dobra, lásky a pokoje. Ježíš přichází jako někdo, kdo ho oznamuje a vysvětluje jeho obsah a význam, ale i jako někdo, kdo má pravomoc odzbrojit zlo.

„*Kdo není se mnou, je proti mně*“ (v. 30a) – to známe spíš opačně: „Kdo není proti nám, je s námi.“ (Mk 9,40) Ježíšovi zde nejde o to, aby se vydělil od ostatních. Důležité je, v čem jsme či nejsme s ním: „*Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.*“ (v. 30b) Jednota je důležitá věc. Nemusí znamenat, že máme na všechno stejný názor. Ale jde o to držet spolu, snažit se s druhými domluvit, nebouchat dveřmi jen proto, že nebude po mém nebo proto, abych zůstal sám sebou. Být sám sebou a na nic si nehrát je velká hodnota, ale ne největší. Evangelíci se dříve učili z paměti první otázku a odpověď Heidelberského katechismu, která říká, že *tím největším potěšením v životě i ve smrti je, že nejsem sám svůj, ale že patřím Kristu*. Proto se snažme, zvláště mezi křesťany, o jednotu i v různosti, tedy o to, abychom nerozdělovali a nerozptylovali, ale sjednocovali a táhli za jeden provaz. Slovy Ježíšovými, abychom byli jako společenství nebo rodina v jednom domě, který není vnitřně rozdělený.

Možná je to slovo právě pro nás, pro tradiční církev – často druhé kritizujeme a posuzujeme, co asi je nebo není z Ducha svatého, nebo dokonce šmahem odmítáme to, co se nám nelíbí – ale to je asi právě to rozptylování. Měli bychom si připustit, že i věci, nad kterými máme otazníky, mohou být dobré a někoho osloví. Boží slovo nás zastavuje a udržuje v bdělosti.

Postní doba nás vede mj. k solidaritě a štědrosti v lásce. Diakonie letos opět spolu se

Synodní radou ČCE vyhlásila sbírku na podporu lidem, kteří uprchli před válečným konfliktem ze Sýrie do Libanonu, kde Diakonie podporuje komunitní školku na předměstí Bejrútu, kde se připravují společně děti syrských uprchlíků a děti z chudých libanonských rodin na to, aby mohly později chodit do běžné státní školy a získat tak tolik potřebné vzdělání. Diakonie nám poděkovala za loňskou sbírku a vyzývá nás k solidaritě i letos: „I malý dar má smysl pro lidi, kteří již deset let nesou následky syrského konfliktu a jejichž děti se do této těžké situace již narodily a jiný život neznají.“ Přispět je možné kteroukoli neděli v kostele nebo přes odkaz na webových stránkách sboru. Kéž by i v Sýrii dobro vítězilo nad zlem a mír nad válkou!

Prosím, přijměte s pochopením i výzvu Synodní rady k tomu, abychom přispívali na práci a potřeby církve tak, jak jsme si to uložili v jejích řádech, na jejichž podobě se domluvili a demokraticky je schválili i naši zástupci na synodu.

Z ústředí naší církve jsme také dostali postní kalendář, který připravil poradní odbor synodní rady pro otázky životního prostředí ve spolupráci s Českou křesťanskou environmentální sítí. Je volně ke stažení na adrese www.ckes.cz/materialy. Zvou nás také k akci Autopůst. Více je na adrese www.autopust.cz. Kéž by se nám dařilo chovat se trochu šetrněji k přírodě. Přeju sobě i Vám, aby nezůstalo jen u přání, předsevzetí a slibů.

V neděli 15.3. přijďte na sborové shromáždění. To je něco jako valná hromada společnosti. Budeme volit nové staršovstvo a děkovat všem, kteří ve službě presbyterů končí. Těším se na viděnou s Vámi, když ne dříve, tak na bohoslužbách o Velikonocích.

S přáním radosti ze vzkříšení Kristova srdečně zdraví *Daniel Heller, farář*

Jubilanti

Ľubica Trusinová
Tomáš Jelínek
Josef Polášek
Marie Šatánková

Květuše Volková
Marie Zetková
Milan Palacký

Staršovstvo

• Reminiscence

- ekum. bohoslužby u adventistů, velice oslovující bylo vyznání faráře Pavla Stefana
- setkání kurátorů a místokurátorů Východomoravského seniorátu v Pržně - bratr kurátor M. Fojtů shrnul v promítnuté prezentaci
- Chaverut – byla zahájena výstava, proběhl koncert a debata o vzájemném soužití rozdílných světů, náboženství i kultur (viz str. 6-9). Kající tryzna byla odložena pro neúčast zástupců Židovských obcí ze zdravotních důvodů.
- pověření nové Dozorčí rady střediska Diakonie Valašské Meziříčí během bohoslužeb v neděli 23. 2. 2020 – na ustavující schůzi byla zvolena předsedkyní DRS Jana Buzková, místopředsedkyní a zapisovatelkou Rut Kopecká
- poděkování Církve adventistů sedmého dne za umožnění přednášek Korn. Novaka

- **Rozhovor nad strategickým plánem - část III.** - Misijní otevřenost a srozumitelnost
Bratr Heller osloví paní místostarostku Odstrčilovou s žádostí o uveřejnění konání

bohoslužeb v Městském zpravodaji i mimo svátky.

- **Žádosti** - 5. 6. 2020 – Muzejní noc – staršovstvo souhlasí

- **Další termíny**

- 8. 3. 2020 15:00 pověření nově zvolených členů seniorátního výboru ve Zlíně
- 15. 3. 2020 sborové shromáždění s volbou staršovstva (kandidáty je možné navrhnout ještě během sborového shromáždění, ale kandidát musí být přítomen nebo musí s volbou vyjádřit souhlas)

- 28. 3. 2020 setkání učitelů nedělních škol ve Zlíně

- 28. 3. 2020 celocírkevní setkání presbyterů v Praze

- 29. 3. 2020 ekuvýšlap z Velké Lhoty do Zubří (více je na poslední straně)

- Sestra Eva Janírková podala **finanční informace** k 24. únoru 2020: pokladna: 32 681,- Kč, bankovní účet: 21 572,- Kč, saláry a dary hotově: 13 000,- Kč, saláry bankou: 21 250,- Kč, sbírky celkem za únor 12 309,- Kč, z toho: pro potřeby sboru 2 454,- Kč, účelová 3 882,- Kč, celocírkevní na křesťanskou službu 2 473,- Kč, při diamantové svatbě manželů Kopeckých 3 500,- Kč. Účelová sbírka za rok 2019 vynesla celkem 25 914,-Kč. Rozdělení: 10 000,- Kč rekondiční pobyt Sola Gratia, 700,- Kč časopis Český bratr pro sbory na Ukrajině, 10 000,- Kč Dům Otcovo srdce na Ukrajině, 5 214,- Kč na Diakonii ve Valašském Meziříčí.

Postní sbírka Diakonie bude vykonávána do samostatné krabičky od 1. 3. do 10. 4.

Sbírka na církevní tisk bude vykonána 8. 3. 2020. Staršovstvo rozhodlo podpořit vydávání Katechetické pomůcky.

- **Hospodářské záležitosti**

- br. Heller vstoupí do kontaktu s firmou Thermosanace

- geometrický plán k přístřešku na dvorku zajistí bratr Zajíček

ze zápisu Tomáše Jelínka

Děti, dorost, mládež

Milí rodiče a přátelé letních valmezáckých táborů!

S týmem vedoucích opět pilně připravujeme **tábor pro velké děti (3. - 9. třída)** a srdečně zveme vaše děti na Velký Tábor 2020 :-), který se uskuteční **v termínu 2./3. 7. - 11. 7. 2020** (začátek tábora upřesníme v přihláškách).

V současné chvíli ladíme téma tábora a proto Vám přihlášku a oficiální pozvánku zašleme do poloviny března 2020. Zároveň budeme rády, pokud nám už teď pošlete krátký e-mail s tím, zda se Vaše dítě/děti tábora letos zúčastní a v jakém počtu!

Pokud byste měli k Velkému Táboru už v tuto chvíli jakékoliv dotazy, neváhejte se na mne obrátit (e-mail: hlavicova.a@centrum.cz; tel: 732 319 457).

Za celý tým vedoucích a sdružení Communio Viatorum se na tábor těší

Bětko Hlavicová a Ester Koňarová

Udalo se

Diskuse o vzájemném soužití rozdílných světů, náboženství i kultur

- instruktor bojového umění *Krav maga* **David Bohbot** a arabský křesťan **Nasri Karram**

Jednalo se spíše o přednášku než diskusi; oba aktéři jsou nejen přáteli, ale mají i stejný pohled na situaci na Blízkém východě i konkrétně v Izraeli. V jejich vstupech je protkané jejich osobní svědectví s historií Izraele a jeho sousedů z pohledu jejich rodin.

David Bohbot: (přečetl hebrejsky žalm 23., Davidův) V zákoně je jasně psáno: nebudeš zabíjet. Někdy ale člověk musí bojovat. David věděl, že to je trest, který ponese po celý život. Prorok Nátan mu vyřizuje: Už nikdy nebude chybět meč v jeho domě. Jeho syn Abšalom jej bude chtít zabít, David bude muset jít i proti své rodině.

Jak vidím situaci na Blízkém východě: V mnoha zemích operuje Al Kajda, která má mnoho poboček v Africe, na Blízkém východě i v Evropě. V Alžírě je od roku 1992 občanská válka. V Tunisku je to asi nejhorší, má 20 000 aktivních teroristů, do bojů tzv. islámského státu se přihlásilo 6 000 lidí z Tuniska. Na druhou stranu se Tunisko snaží dostat k demokracii, je tam prezident, premiér, volby. Libye to má také těžké, po odstranění Kadáfího je tam válka všech proti všem.

V Súdánu také působí Al Kajda, v Nigerii a v Kamerunu působí Boko Haram, organizace, která unesla a zavraždila mnoho žen. Soustředí se na křesťany, ale zabíjí i spoustu muslimů. Egypt je rozdělen na Muslimské bratrstvo a dnešní vládu, jsou v neustálém konfliktu. V Sýrii a v Iráku zahynuly 2 miliony lidí. Sýrie už dnes vlastně skoro neexistuje, je pod vládou různých skupin. Bojuje tam Turecko, Irán, Rusko a donedávna i Američané – místní lidi si nemohou vybrat stranu, všichni na ně útočí a bombardují. V Jordánsku vládne Hizbaláh. V Izraeli se také bojuje. Turecko, které má na svědomí genocidu Arménů, otevřeně bojuje proti Kurdům. V Saúdské Arábii operuje ve velkém Al Kajda, jsou tam časté bombové útoky. Jemen je rozdělený: v polovině země je vláda, kterou podporuje Saudská Arábie, je tam velice silná Al Kajda, druhou část podporuje Irán. V arabském světě je mnoho kmenů a skupin. Každý je věrný své skupině, to je další důvod chaosu. Na poušti to funguje tak, že kde je voda, která je v poušti dražší než zlato, tam je kmen, který pak bojuje proti všem ostatním. S tím souvisí pokrevní msta. Sňatky se dějí v rámci kmene, je tedy malý výběr. Čím menší kmen, tím větší jsou to bojovníci. V mnoha státech byl jeden vůdce, a když ho odstranili, vznikl chaos. Výjimkou je Saúdská Arábie, a to nejen kvůli tomu, že je tam všude nafta, ale i proto, že se tam domluvily dva kmeny, které drží spolu: Al Saud – nejlepší bojovníci a Al Huab – nejlepší teroristi. V Izraeli je to jinak: víme, že máme stejný cíl a úkol, abychom nebyli pořád terčem pro všechny, abychom mohli žít v bezpečí. Ježíš hlásal nenásilí (nastavení druhé tváře). V judaismu je také tradice nenásilí – Hospodin říká Davidovi: zabíjíš, válčíš, jsi sice můj nejoblíbenější syn, ale nebudeš mi stavět chrám, to až Šalamoun (Bůh je pokoj). S Rouvenem Nasri Karramem jsme nejlepší kamarádi, udělali bychom pro druhého všechno. Proto jsme i dnes tady.

Nasri Karram: Ano, jde nám oběma o to, aby byl konečně nastolen mír v této oblasti. Rád bych Vám řekl, jak vidím historii své země i na základě zkušenosti své rodiny.

V roce 1885 byla první přistěhovalecká vlna z Evropy do Palestiny, tzv. alia, začalo ekonomické oživení, Židé přivezli peníze, začali stavět, oživila se ekonomika. Tehdy se tam začaly stěhovat různé další arabské kmeny z okolních států, především z jižního a severního Iráku, a byly mezi nimi velké rozdíly. V roce 1915 zesílilo přistěhovalectví, v Evropě sílily nacionalistické nálady. Po 1. světové válce se Turci zřekli svého impéria

a začali se zabývat sami sebou. V roce 1922 Rada bezpečnosti Spojených národů rozhodla, že Palestina bude pod britským mandátem, a Britové měli za úkol to území postupně předat Židům, aby si zde mohli vytvořit svůj stát, s tím, že Palestinci budou mít veškerá občanská a náboženská práva. Stát měl vzniknout na základě mandátu, se kterým souhlasil celý svět. Izrael by měl právně nárok na Jordánsko a západní břeh Jordánu. Ale Britové z tohoto území hned ukrojili velkou část – dnešní Jordánsko, dříve Zajordánsko, to tvořilo 77 procent, zbylo jen 23 procent území. Do té doby bylo soužití klidné, protože ekonomika rostla. Za problémy, které tehdy začaly, stál Hadž Amín al-Husajní. „Velkým jeruzalémským muftím“ jej jmenovali Britové v roce 1921. Měl moc nad celou palestinskou populací. Jako muslimský radikál nenáviděl Židy. Když roku 1933 přišel Hitler k moci, spojil se s ním a zverboval pro Hitlera přes 30 000 vojáků. Do své nenávisti vůči Židům přinesl aspekt evropského antisemitismu. Byl duchovním otcem moderního terorismu i všech skupin radikálních islámských nacionalistů, které vládly v celém arabském světě. Jeho žák Hasan al-Banná založil v Egyptě Muslimské bratrstvo, z něhož se později oddělila Al-Kajda.

Na začátku 30. let obě strany postupně ztratily kontrolu nad situací, neuměly se domluvit. Vyptával jsem se na to svého dědy, který to zažil, přehmaty byly na obou stranách. Britové byli zoufalí. Po krvavých událostech v roce 1935 Britové navrhli na tzv. Peel komisi, aby Židé dostali 20 % státu a Arabové 80 %, ale Arabové to odmítli a následovalo tříleté arabské povstání. V roce 1947 se Britové vzdali svého mandátu a OSN přijalo „Plán na rozdělení Palestiny“, který Liga arabských států odmítla. S ukončením britského mandátu byla na základě plánu OSN vyhlášena nezávislost státu Izrael.

Po vzniku státu napadly Izrael armády pěti okolních arabských států. 700 000 izraelských Arabů uteklo, 350 000 jich zůstalo. Na jednu stranu odešli dobrovolně, nebyli vyhnáni, na druhou stranu násilí eskalovalo, a protože násilí plodí násilí, byly tam masakry. Můj otec žil v Haifě, ale babička byla z Nazaretu. V zemi tehdy nastala panika, protože se šířily zprávy o tom, že polovojenské židovské oddíly jdou masakrovat Araby. Rodina mého otce utekla do Nazaretu, který se ale stal součástí Izraele. Rodina strýce mého otce utekla do Libanonu. V roce 1949 vyhlásil Izrael dvakrát půlroční období, ve kterém se mohli uprchlíci vrátit domů. 15 procent se vrátilo, ostatní podlehli nátlaku, aby se nevraceli. (Armády okolních států nabádaly izraelské Araby, aby uprchli na 14 dní, s odůvodněním, že jejich pumy nedokážou rozlišovat mezi arabskými a židovskými domy, a že se po likvidaci nově vzniklého státu budou moci vrátit zpět. Uprchlícké tábory Arabů v okolních státech byly a jsou propaganda. Arabové se mohli do Izraele vrátit a všude jinde na světě by je okolní státy absorbovaly. Také se vůbec nemluví o tom, že vedle 650 000 Arabů, kteří uprchli z Izraele, bylo také 850 000 Židů, kteří uprchli do Izraele z okolních arabských států. – *vysvětlující poznámka z diskuse*)

Izrael je stále ukazován v roli agresora. Chyby byly jistě i na straně Izraele. Problémem byly polovojenské skupiny – když byla vyhlášena nezávislost Izraele, museli všichni dosavadní obránci kibuců a další složit zbraně, příp. narukovat do armády, ale někteří to odmítli a armáda proti nim šla natvrdo.

Sám jsem Arab, proto snad mohu hovořit o Arabech, kteří zůstali. 50. léta byla problémová, byla chudoba, do roku 1967 měli nad sebou Arabové v Izraeli stanné právo.

Naši lidé se nemohli volně pohybovat, jen tam, kde pracovali, ale Izrael si nemohl dovolit riskovat. Pro Araby to bylo těžké: dříve tam žili a byli pány nad tímto územím. A najednou už jich bylo méně a byli pod židovskou nadvládou a byli na okraji. Arabové nezažili v Izraeli Židy v době jejich slávy, než byl zbořen chrám. Proto se k nim chovali nadřazeně, a najednou je Židé měli ovládat! Na druhou stranu Arabové dostali práci, byly pro ně dostupné služby, jen nebyl volný pohyb. Můj otec pracoval v přístavu Eilat u Rudého moře, 400km od Nazareta, domů jezdil jen 1x za 2 měsíce. Za budování Izraele dostal dvakrát státní vyznamenání. V roce 1967 bylo omezení pohybu zrušeno. Nastalo velké ekonomické oživení. V roce 1983 byla založena první arabská strana (do té doby byly všechny politické strany židovsko-arabské). V roce 1994 došlo k tzv. mírové smlouvě mezi Palestinou a Izraelem v Oslu. Mírová smlouva však paradoxně nepřinesla mír. Arafat zapůsobil na izraelské Araby tak, že se změnilo jejich chování. V roce 1975 každý třetí izraelský Arab tvrdil, že Izrael nemá právo na existenci. V roce 2000 to říkali už čtyři z pěti, v témže roce došlo k intifádě (=povstání), vojenské konfrontaci a občanské válce, kdy vyteklo hodně krve.

Dnes všechno vypadá jinak. Izraelští Arabové mají všechno, žijí jako ostatní občané, pracují v nemocnicích a na univerzitách, tam dnes všude slyšíte arabštinu, jsou mezi primáři a řediteli... Životní úroveň je vysoká, až tomu nemohu věřit, když tam nyní jedu, je to úplně jiné, než když jsem odešel do Československa. Izrael toho jako stát dokázal hodně. K menšinám se chová jako k lidským bytostem. Snaží se trpělivě o jejich integraci. Menšiny dostávají všechno, co Židé.

Izrael žije stále jako ve výjimečném stavu. Proto je pro něj důležitá národní bezpečnost. Její koncept vypracoval David Ben Gurion (152 cm vysoký člověk) před 70 lety. Je to metodika, která se používá dodnes: upozornění, odstrašení a vítězství, dnes je to navíc i obrana. Klíčovou roli hrají izraelské tajné služby, které dodávají ostatním demokratickým zemím víc informací než všechny ostatní tajné služby na světě (varování bomby v Madridu, na letišti v Praze, mešity ve Francii). Je třeba vidět, vědět, slyšet, vnímat, infiltrovat... Je třeba být připraven na všechno.

Čeho si v judaismu nejvíc vážíte? **D. Bohbot:** Života. Když jde o život, může se porušit přikázání o šabat, může se udělat cokoli, aby se udržel život. Příslušníci izraelské armády říkají: Položím svůj život, abych chránil palestinské nebo muslimské děti. *Jak je to v Gaze nábožensky?* **Nasri Karram:** Je tam méně křesťanů, majorita muslimů. Křesťané kdekoli v okupovaných teritoriích mají strach, ale je mi líto, že nikdo nic neříká o křesťanech, kteří umírají na Blízkém východě každý den. Hamás zavřel křesťanskou školu v Gaze. Počet křesťanů na Blízkém východě ale stoupá. Tam, kde je křesťanská menšina, 5-10 procent, tak mají křesťané od muslimů ochranu, ale jak je poměr vyrovnaný, tak už je to problém. V Nazaretě to bylo vyrovnané, většina byli křesťanští Arabové, u okolních městeček byla v 70. letech velká emigrace. V letech 1998-99 byl v Nazaretu konflikt kolem veliké *Basiliky Navštívení*, je jedna z největších na Blízkém východě. Muslimové chtěli postavit kousek od basiliky mešitu, která by byla ještě větší, a učinit z ní poutní místo, na kterém byl zavražděn jeden vojevůdce (z doby křížáckých válek). Po půl roce byly nepokoje potlačeny policií. Ale od té doby je město v jejich rukou a životní úroveň tam vzrostla. Problém je v tom, že tam, kde jsou muslimové silnější, tak chtějí ovládat své okolí. Islám samozřejmě uznávám, patří

do kulturního dědictví tohoto světa, a je to něco jiného než islamismus. Ale na druhou stranu: když muslim někde žije 4-5 let, tak má na vybranou: buď odejde, nebo musí pracovat na tom, aby se ostatní stali muslimy. V tomto smyslu si Evropa nepřipouští, že má velký problém. Islám je neporazitelný, muslim musí šířit islám, je to jeho povinnost. Vím to, protože mám mezi nimi spoustu kamarádů, 70 procent kamarádů z mého dětství jsou muslimové. Vím, že neexistuje umírněný muslim. Ta linie je velmi křehká. 70 procent z těch, kdo spáchali sebevražedné atentáty, nepatřili do nejchudší vrstvy (lidé, kteří by jakoby neměli co ztratit), ale ze střední třídy. Izrael se k muslimům chová a stará se o ně rovnocenně.

Může Trump smířit znesvářené strany konfliktu? **D. Bohbot:** Trump je dobrý obchodník. Ne že by věřil tomu, co říká. On záměrně nabídl špatné podmínky, jako výchozí bod k jednání. Je mnoho důvodů pro to, že zde není místo pro dva státy. Palestinci na to nemají, mít svůj stát. Vlastně ho ani nechtějí, nestojí o něj. Nerad to říkám, ale žijí pořád ve své tragédii, kterou jim způsobil svět, a stále celý svět ovlivňují a chtějí, aby jim všichni dali za pravdu. Území bude asi postupně anektováno ze strany Izraele. Je to odvážný plán: vrátit se k tomu, co bylo za britského mandátu, celé území bude Izrael a budou tam žít všechny národy. Mnoho lidí v palestinských územích říká, že by chtěli legálně bydlet v Izraeli. Otázka je, jak se zachovají křesťané, a ti už dnes víc Izraeli pomáhají a nikdy nedovolí, aby Jeruzalém patřil muslimům, už jen kvůli tomu, že chtějí mít možnost tam jezdit.

Ze záznamů této debaty a přednášky na gymnázium zkrátil a zpracoval *Daniel Heller*, plné znění je na <http://valasske-mezirici.evangnet.cz/>.

Pozvání

16. ročník festivalu věnovanému Izraeli Chaverut / Přátelství

11. 3. (středa) v 17.00 hod. – Kino Svět – **Foxtrot**, promítání izraelského filmu se současnou tematikou

15. 3. (neděle) v 16.00 hod. – Velký sál Zámku Žerotínů – velvyslanec státu Izrael v ČR **Daniel Meron** a poslanec Parlamentu ČR MUDr. **Miloslav Janulík**, beseda na téma **Aktuální situace na Blízkém Východě**

22. 3. (neděle) v 19.00 hod. – M-klub v Zámku Žerotínů – spolek **NA CESTĚ**, divadelní představení **Mlčení**. Životní etapa jedné židovské rodiny v průběhu několika válečných let

K zamyšlení

Ráda se vracím ke knize *Znamení odkazující k nebi*. Vznikla jako záznam rozhlasových rozhovorů nad biblickými texty z let 2003-2006, vysílaných na stanicích Českého rozhlasu, které vedl s profesorem Janem Hellerem Petr Vaďura. Zaujal mě způsob výkladu tohoto našeho znalce Bible, nepočítajícího s vyspělostí a poučeností čtenáře, spíše ponoukajícího jej k přemýšlení a domýšlení si napovězeného. Z rozhovorů nad odbornými texty čiší bohaté religionistické znalosti profesora Hellera i jeho vnitřní zaujetí. Dnes se zamyslíme nad příběhem proroka Jonáše, ocitnuvšího se v útrokách ryby a modlícího se k Hospodinu.

Petr Vaďura pokládá otázku: „Podobný zápas o bytí a nebytí, jaký zde prožívá prorok, bojuje mnoho lidí, zvláště když se ocitají na kraji života, ať už v důsledku stáří nebo těžké nemoci. Jak může člověk v takovém zápase nacházet světlo? Jak může najít Hospodina, když je natolik pohlcen vlastní bídou a slabostí, že má pocit naprosté bezmoci a marnosti?“

Profesor Heller odpovídá: „Stále znovu prožívám zkušenost, že Pánu Bohu se mohu odevzdávat odkudkoliv. Tedy nejen ze sevření bolestí a bídou, kdy lapám po dechu a ležím na mně moje zchátralost a slabost, ale i z obklíčení vlastní nedověrou a třeba i ze svého zoufalství. Stačí vědět, že nepatřím sám sobě; o všechno ostatní se postará On. A dokonce bych řekl, že čím méně si to ostatní představuji, tím lépe. Když ale řeknu Pánu Bohu: „Tady mě máš takového, jaký jsem, doufám, že mi odpustíš všechno, co jsem se navyvádl, a že mě provedeš za ruku, ať půjdu kamkoliv,“ začne do srdce proudit Boží pokoj. A i když tělo ještě bolí a dech se svírá, tak někde v hlubinách už tento pokoj vládne.“

Z vysílání Českého rozhlasu v Plzni 21.1. 2006 (zkráceno) vybrala *Blanka Maršálková*.

Diakonie
Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievvm.cz

www.diakonievvm.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Pověření nových členů dozorčí rady střediska Diakonie Val. Meziříčí

V neděli 23. února proběhlo při bohoslužbách v našem sboru pověření členů nové dozorčí rady sloučeného střediska Diakonie Valašské Meziříčí. Středisko má nyní tři partnerské farní sbory, čtvrtým partnerským sborem je Východomoravský seniorát. Farní sbory ve Stříteži nad Bečvou, na Velké Lhotě a ve Valašském Meziříčí vyslaly do dozorčí rady po dvou členech, Východomoravský seniorát (VMS) také dva členy, přičemž jeden z nich je ze zaměstnanců střediska. Pověření vykonal br. farář Vladimír Kopecký, který je členem Dozorčí rady Diakonie ČCE (celé Diakonie ČCE) a má na starosti právě naše středisko. Na fotografii jsou (zleva): Tomáš Jelínek (za VM), Jana Buzková (za Velkou Lhotu), Ruth Kopecká (za Střítež), Libuše Dvořáková (za VMS), Radka Čapková (za Velkou Lhotu), Jan Tkáčik (náhradník za VM), Pavel Mička (za zaměstnance-za VMS), Bronislav Trčka (za VM), Irena Škabrahová a Jitka Bajzová (za Střítež), Jiří Vlček (náhradník za VMS). Mezi paní Čapkovou a panem Tkáčikem je vidět paní ředitelka Diakonie Valašské Meziříčí

Květoslava Othová a za stolem Páně je br. farář Vladimír Kopecký. Děkujeme všem členům Dozorčí rady střediska za jejich dobrovolnou práci a přejeme jim, aby ji konali rádi. Poděkování patří také všem členům předchozích dozorčích rad obou středisek za jejich dosavadní službu pro Diakonii.

Alena Hellerová

Pozvánka na tvůrčí dílny

Srdečně Vás s kolegyněmi zveme na tvůrčí dílnu, která proběhne v pondělí 16.3. od 9.00 do 11.30 hod. v Denním stacionáři Dobromysl. Spolu s klienty denního stacionáře budeme vyrábět veselá velikonoční přání. Těšíme se na Vás.

Alena Hellerová, tel. 739 324 816

Benefiční divadelní představení ODYSSEA

Diakonie Valašské Meziříčí je střediskem rodiny Diakonie Českobratrské církve evangelické, jednoho z předních poskytovatelů sociálních služeb v České republice. Nabízí ucelený komplex zdravotních a sociálních služeb pro seniory, osoby s hendikepem a nemocné v závěru života.

Přijměte naše srdečné pozvání na benefiční divadelní představení ODYSSEA, které pro Diakonii Valašské Meziříčí sehraje Bernacké Ochotnické Divadlo Bodlák. Představení se odehraje v sobotu 25. dubna 2020 od 18:30 hodin ve velkém sále Kulturního zařízení.

Vydejte se společně s ochotníky na strastiplnou cestu ithackého krále Odyssea, která je plná dobrodružství, fantazie i napětí. Poznáte různá bájná stvoření, obra Polyféma, boha Poseidona, nymfu Kalypsó i svůdné Sirény. Po dlouhém putování Odysseus konečně spatří břehy své rodné Ithaky, ale zde jeho dobrodružství stále ještě nekončí ...

Rozsáhlou epickou Homérovou báseň Odyssea do podoby dramatu zpracoval Zdeněk Pospíšil a Jarmila Veselá v roce 1978. Pro spolek Bodlák s laskavým souhlasem autorky upravil Zdeněk Klos. Výtěžek koncertu bude určen na činnost Diakonie Valašské Meziříčí. Vstupenky v ceně od 180 korun je možné zakoupit v hospici CITADELA nebo je lze rezervovat na holubova@diakoniev.cz a na tel. č. 730 167 964. *Drahomíra Holubová*

Bohoslužby:

8. 3. neděle 9.30 bohoslužby s kázáním pro děti
15. 3. neděle 9.30 bohoslužby a *sborové shromáždění* s volbou staršovstva
22. 3. neděle 9.30 bohoslužby s večeří Páně
29. 3. neděle 9.30 bohoslužby (odpoledne ekuvýšlap)
5. 4. neděle 9.30 Květná neděle – bohoslužby s kázáním pro děti
9. 4. Zelený čtvrtek 18.00 bohoslužby s večeří Páně
10.4. Velký pátek 18.00 bohoslužby se čtením pašijí a s VP
12.4. Velikonoční neděle 9.30 bohoslužby s večeří Páně

Nahrávky bohoslužeb najdete na kanálu youtube.com (Sbor evangelické církve Valašské Meziříčí) nebo přes odkaz na naší webové stránce valasske-mezirici.evangnet.cz

Další program v měsíci březnu:

- neděle 8. 3. v 15.00 hod. - pověření nově zvolených členů *seniorátního výboru* při bohoslužbách ve Zlíně
- 29. 3. 2020 *ekuvýšlap* z Velké Lhoty do Zubří (odj. z VM - autobusového nádr. ve 12.45, návrat v 18.20)

Pravidelný týdenní program

- Úterý 15.15 náboženství pro předškoláky (10.+24. 3.)
17.00 setkání rodin (po domluvě)
Čtvrtek 13.45 náboženství
17.00 biblická hodina
Pátek 18.00 mládež (dle dohody)
Neděle 8.45 zkouška pěveckého kroužku
9.30 bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

- neděle co 14 dní ve 14.00 hod.
- 1. 3. diakon Jan David, 15. 3., 29. 3., 10. a 12.4. farář Daniel Heller

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody
Farář Daniel Heller
mobil: 777 342 910
pevná linka: 571 161 561
daniel.heller@evangnet.cz
Pastorační pracovník
Libor Nejedlý
mobil: 737 087 308
libornejedly77@gmail.com
Pokladník Eva Janírková
mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3
757 01 Val. Meziříčí
telefon do kanceláře:
571 161 560
e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)
číslo účtu
u Poštovní spořitelny:
190396260/0300
[http://valasske-
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 8. 3. 2020
Příspěvky, ohlasy
a připomínky přijímá:
Anna Jelínková
Palackého 420/21
757 01 Val. Meziříčí
mobil: 721 935 185
anna@jelinek.eu